

en mellemkommunal Bestatning skal bringes i Anvendelse. Det er ikke let at fastsætte en aldeles klar og tydelig Grænse, og nogen Vælsen vil der derfor altid være. Smidlertid har dette Punkt været underkastet udførlige Forhandlinger i en Række af Aar, og den Affattelse, som Flertallet her i Tinget blev staaende ved i Fjor, var ikke improviseret. Tværtimod var den væsentlig et Udbytte af mange Aars Forhandling om, hvorledes Redaktionen heldigst skulde kunne være. Vi gik da ud fra, at det er en saadan Næring og en saadan Forretning, der har selvstændigt Værkstæd eller Forretningslokale i Næringskommunen, som skulde være Genstand for mellemkommunal Bestatning. Ministeriet havde i Fjor søgt en anden Grænse, nemlig Henlyst til, hvad der er bunden Næring, saaledes at al bunden Næring skulde være underkastet denne Bestatning, men ikke anden Art af Næring. Det tror jeg, man blev enig om, at denne Grænse rammer ikke det, man egentlig ønsker at ramme. Den højtærede Indenrigsminister har nu gjort et nyt Udskift til Affattelsen af denne Bestemmelse, idet han har søgt i § 6 at specificere disse Virksomheder nærmere. En Specification kan jo ofte være heldig, men den må da ogsaa være meget omfattende, saa at man ikke forbigaar noget, som det ikke var Hensigten at forbigaa. Den Specification, som her finder Sted, idet der som Genstand for mellemkommunal Bestatning nævnes: „Haandværks-Fabriks-Handels- eller dermed beslaegtet Næringsvirksomhed, saasom Væksellerer- og Bankvirksomhed“ osv. osv., synes jo at være udtømmende, og dog vil der være Forretninger, som ikke komme ind derunder. Jeg skal ikke nævne Ting, som man allerede har gjort opmærksom paa i Motiverne til Forslaget. Saaledes har man derunder ikke villet inddrage Næringsvirksomheder som Læge og Sagfører. Det er ganske vist, at det vilde ikke være rimeligt at gøre dette. Men der er ogsaa andre Virksomheder, som ikke komme ind under denne Specification, jeg skal navnlig nævne een, som jeg ikke ved, om det har været Hensigten fra Koncipistens Side at undtage, men i alt Fald ser jeg ikke, at den kan komme ind derunder. Det er Forpagtningsforretning. Forpagtning af Jordbrug og andet lignende vilde næppe kunne bringes ind under Bestemmelsen i § 6, og dog ser jeg ikke nogen gyldig Grund for at undtage en saadan Virksomhed fra at være Genstand for mellemkommunal Bestatning; det er jo et Næringsbrug saa godt som noget andet. Det er eet Eksempel, som jeg

der har nævnt, og der vilde ogsaa kunne anføres andre Eksempler paa, at Specificationen ikke er tilstrækkelig udtømmende. Jeg tror ikke, at man let kommer til en anden Bestemmelse af denne Grænse end den, som vi tidligere have fundet i den Egenkab ved Næringsdriften, at den i Næringskommunen har sit Forretningslokale. I denne Grænse ligger jo allerede for Eksempel dette, at Sagfører- og Lægevirksomhed ere undtagne, thi disse Virksomheder hente deres Kunder fra en Mængde forskellige Kommuner, men have i disse Kommuner, i Reglen dog, ikke noget Forretningslokale, og hvis de havde det, saa vilde der heller ikke være Grund til at undtage dem fra denne Bestatning. Hvis man bliver ved denne Bestemmelse, at Genstand for mellemkommunal Bestatning er enhver Næringsdrift, der har et saadant selvstændigt Forretningslokale i Næringskommunen, tror jeg ikke, man let kommer til at træffe nogen klarere Bestemmelse, og man vil ogsaa i alle Hovedtræk saa medtaget, hvad man vil, og undtage, hvad man ikke finder det hensigtsmæssigt at gøre til Genstand for denne Bestatning. Noget Uklarhed kan der altid blive, og der kan opstaa Tvivlsspørgsmaal, men det vil vel vanskelig fuldstændig kunne undlattes. Jeg har derfor ikke kunnet se, at Specificationen i § 6 er nogen Forbedring fra det, der her blev vedtaget under Forhandlingerne i Foraaret.

Et andet Hovedpunkt, der er gjort Forandring ved, er i Lovforslagets § 9, hvor der nu er foreslaaet, at samtlige Selskaber skulle beskattes, ikke med 2 pCt. som af Regeringen tidligere foreslaaet, men med 3 pCt. Der er i Motiverne som Grund derfor kun angivet, at en Forskel mellem udenlandske og indenlandske Selskaber ikke gaar an. Man havde nemlig i Fjor her i Tinget vedtaget, at udenlandske Selskaber som Bederlag for, at deres Kapital ikke kunde beskattes her i Landet, ansattes til en Skatteprocent af 3, medens indenlandske Selskaber skulde nøjes med 2 pCt. Herimod gør nu Regeringen gældende, at denne Forskel mellem indenlandske og udenlandske Selskaber ikke gaar an. Det er muligt, den endogsaa er i Strid med Handelstraktater og lignende, det skal jeg lade være usagt, i hvert Tilfælde tror jeg ikke, der fra Udvalgets Flertals Side i Fjor var tilfattet nogen saadan Uensartethed. Man gik tværtimod ud fra, at denne Forskel mellem Skatteprocenterne 2 og 3 kun vilde svare til den Fordel, det udenlandske Selskab havde dert, at den egentlige Kapital var skattefri, fordi den fandtes i Udlandet. Men idet man nu altsaa fra Ministeriets Side vil udslette denne Forskel mellem 2 og 3 pCt.,